

Je wordt gedragen

Voor de mensen die mijn leven kleur geven

Je wordt gedragen

Juno from the North

Schrijver: Juno from the North
Coverontwerp: Juno from the North
ISBN:
© Margreet van Dijk

Voorwoord

Allereerst bedankt dat je mijn boek hebt aangeschaft, ik vind het ontzettend spannend om mijn schrijfsels met anderen te delen en helemaal in deze vorm. De pagina's die volgen zijn gevuld met gedachten en inzichten van de afgelopen jaren, ik heb er bewust voor gekozen het niet in chronologische volgorde te zetten want die doet er in mijn ogen niet toe, ieder stukje staat op zichzelf en kan los worden gelezen. Het is een selectie van de enorme hoeveelheden tekst die ik de afgelopen jaren heb geschreven, alles vanuit mijn hart en ziel geschreven, soms vrolijk en een andere keer intens verdrietig: alles komt voorbij. Ik noem geen namen of directe verwijzingen, vind ik niet nodig, behalve wanneer ik terugdenk aan de vriendin die als ik dit schrijf al bijna 5 jaar niet meer onder ons is.

Zo'n 5 jaar geleden kreeg ik de sleutel die toegang gaf tot mijn nieuwe huis en daarmee ook mijn nieuwe leven, een spannende en onzekere tijd brak aan. Schrijven heeft mij geholpen dingen op een rijtje te krijgen, gedachten te ordenen en verschafte mij inzicht in waar ik doorheen ging. Eerst schreef ik alleen voor mijzelf, later heel voorzichtig zo nu en dan iets delen met mijn omgeving en nu dan een selectie van mijn schrijfsels verzameld in een boek. Een nieuwe fase in mijn leven breekt aan, door het delen van mijn woorden die maar een fractie zijn van wat ik heb geschreven sluit ik de afgelopen 5 jaren af, het is tijd om verder te gaan en ruimte te maken voor nieuwe ervaringen en inzichten.

Ik blijf schrijven want het zit in mijn bloed, de woorden moeten er nu eenmaal uit.

Je wordt gedragen

Een emotionele achtbaan, dat is waar in ik mij momenteel bevind. Besloten de vader van mijn kind te verlaten na 8 jaar samen te zijn geweest en dat is niet niks. Ik heb het geprobeerd, misschien wel te lang maar om zomaar op te geven is niet mijn stijl.

Nu is dan toch het moment aangebroken, tijd om mijn oude leven en zekerheden los te laten, te starten aan mijn nieuwe leven zodra de scheiding rond is en ik een woning heb gevonden voor mij en mijn zoon.

Maar er kan nog meer bij: een hele goede vriendin is al langere tijd ziek en gaat ineens heel hard achteruit, zelf spreekt zij nog over weken die zij voor de boeg heeft waar ik hoop dat het minimaal maanden mogen zijn. Ons plan om samen naar een concert van Placebo te gaan zijn gewijzigd: ik ga alleen en ga voor ons beiden genieten. En dan nog mijn beste vriendin, een sterke en onafhankelijke vrouw die ik als zuster beschouw, is met spoed opgenomen in het ziekenhuis in verband met een levensbedreigende situatie. Zij heeft het overleefd maar zal de komende maanden heel rustig aan moeten doen waardoor zij niet in staat is mij op te zoeken en te helpen.

Pittig maar fijn gesprek gehad met de hogepriester van de coven waar ik word opgeleid, ik wilde stoppen omdat ik straks niet meer in de gelegenheid ben de bijeenkomsten bij te wonen. Ook de gedachte om gedwongen te stoppen met de voor mij zo waardevolle opleiding stemde mij verdrietig. Gelukkig is er een oplossing: ik kan de opleiding op afstand voortzetten, een mogelijkheid die niet iedereen word geboden maar gezien mijn ervaring en opgedane kennis wel kan. Ik heb dan ook volmondig 'ja' geantwoord, ik word dit pad opgestuurd en waar het toe gaat leiden weet niemand maar dat ik nog niet klaar ben om dit pad te verlaten is mij duidelijk.

Middenin alle verdriet, boosheid en onmacht die ik voel leerde ik iemand kennen, een man die mij mijn passie terug liet vinden. Mijzelf leerde waarderen als de vrouw die ik ben, de vrouw die na al die jaren ondergesneeuwd te zijn geweest en sinds de vakantie week in Drenthe langzaam maar zeker haar gezicht weer liet zien. Een heftige week met veel contacten volgden, verwarrende contacten maar ook openbarend voor mijzelf en hem. Blijkbaar had ik dit nodig, ik verlangde naar een dergelijk contact en merkte dat hij snaren raakte bij mij die niemand ooit heeft beroerd. Sinds gisteren niets meer van hem gehoord, hij lijkt mij nu los te laten wat aan de ene kant bevrijdend voelt en aan de andere kant een leegte veroorzaakt.

Voor mijn gevoel was het nog niet klaar, is er nog zoveel wat er geleerd kan worden van elkaar en aan de andere kant het is goed zo, hij heeft gedaan waarvoor hij in mijn leven is gekomen en dat is mij laten zien wie ik ben en vanuit dat punt moet ik zelf verder. En wie weet komen wij elkaar op een ander moment in ons leven opnieuw tegen, de tijd zal het leren.

Gisteren ben ik in mijn eentje naar Friesland gereden, 2 uren in de auto alleen met mijn gedachten. Veel emoties die loskomen, ik ben zo vreselijk moe maar moet doorgaan. Stoppen is geen optie, daarvoor zijn er teveel waardevolle mensen in mijn leven dus het enige wat ik kan doen is doorgaan. Op een bepaald punt tijdens mijn reis kreeg ik de boodschap 'je wordt gedragen door de goden', ik sta er niet alleen voor al voelt het soms wel zo. Een geruststellende gedachte te midden van een storm die woed, ik heb reeds meerdere zware stormen moeten doorstaan in mijn leven en had gehoopt in een rustiger vaarwater te zijn beland. Helaas is mij dat in dit leven niet gegund, er zal een hele goede reden voor zijn waarom mijn leven loopt zoals het loopt maar op dit moment ben ik vooral vreselijk moe.

Fijn

Stinkende en natte kleding in de wasmachine, zelf onder de douche geweest en nu alleen nog mijn haren zien te ontwarren. Helemaal kapot maar wat was het de moeite waard. Gisteren eerst een totaal onbekende jongeman opgehaald, helemaal in authentieke vikingkleding gehuld wat nogal bijzondere blikken opleverde toen we koffie gingen drinken. Meteen een leuke klik, blijken veel gemeenschappelijke kennissen te hebben en natuurlijk dezelfde interesses. Fijn om niet in mijn eentje het terrein op te lopen.

Meteen omhelzingen van mensen die ik niet ken, wat een warmte en vriendelijkheid en het voelde goed. Met een paar dames meteen een leuk contact, zelfde gevoel voor humor en net zo no nonsense als ikzelf. De jongens van de organisatie eindelijk eens ontmoet, elkaar vaak gesproken maar nooit ontmoet en nu dan eindelijk samen mede drinken. Niet met iedereen een klik maar dat is niet erg, genoeg fijne mensen om mee op te trekken. Samen bij het vuur zitten, eten en drinken delen en toen het donker werd samen onder schapenvachten zitten met een hoorn mede die rondging. Luisterend naar de verhalenvertellers die de verhalen met muziek ondersteunden. Muziek gemaakt, gezongen, gepraat, gelachen en gedronken.

Middenin de nacht een ritueel gedaan met de hele groep, een ritueel om stil te staan bij het duister wat straks weer word verdreven door het licht. Stilgestaan bij hoe bijzonder het is dat wij als groep dit met elkaar mogen delen, hoe mooi het is dat mensen uit het hele land elkaar opzoeken. Gezongen, botten gebruikt als instrument om de drummers bij te vallen en na het ritueel binnen de hoorn met mede rond laten gaan onder het genot van nog meer muziek en zang.

De dames die onderuit gingen door de combinatie van een tranceachtige sfeer en teveel mede samen met anderen veilig naar bed begeleid, zo nu en dan gecheckt of het goed ging en ze warm

gehouden omdat het inmiddels flink was gaan vriezen. Zelf het geen moment koud gehad, fijn bij het vuur en er was altijd wel iemand bij wie ik onder de vacht of wollen deken mocht zitten. 'S nachts in mijn slaapzak gekropen, wollen deken en warme sjaal omgeslagen en in een diepe slaap gevallen.

Hooguit 4 uren geslapen, te kort maar wilde niets missen van het samenzijn. Vanmorgen vroeg wakker, niet gewend op de koude grond te slapen en de eerste mensen waren al op jacht naar koffie. Iedereen brak maar ook tevreden, het was fijn zo. Met een beker koffie in mijn handen iedereen opgezocht, afscheid genomen van de groep en van het prachtige terrein waar wij gebruik van mochten maken.

Rustig in de vrieskou met iemand op een bankje gezeten om te roken en in stilte te genieten. Hoe bijzonder dat mensen die ik voor gisteren amper kende de mensen zijn met wie ik een heerlijk weekend heb doorgebracht.

Het afscheid nemen lang uitgesteld, vond het moeilijk om weer terug te gaan en de realiteit weer in te stappen, had nog veel langer willen genieten van de fijne mensen om mij heen, even uit het alledaagse leven ontsnappen. Ongewassen, stinkende en ronduit smerige kleding aan, rust in mijn hoofd.

De terugreis was stil, beide moe en ook een gevoel van heimwee nu het achter de rug was. De volgende bijeenkomst is al gepland, midzomer maar omdat het doordeweeks is kan ik niet plus dat het dan veel grootser word aangepakt en het knusse karakter van dit weekend weg is. Dankbaar dat ik dit heb mogen ervaren en heb mogen delen met deze groep.

Doodmoe, de rust die ik in mijn hoofd had daar is verdwenen, heb ik daar blijkbaar achtergelaten. Hoofd vol twijfels, geen antwoorden gekregen dit weekend wat ik wel hoopte. Juist meer twijfels want hoe fijn ik het ook vind om onder deze mensen te zijn weet ik oprecht niet of ik met zo'n man gelukkig ga worden. Vanavond vroeg mijn bed in, slapen en bijtanken. Afgelopen weekend blijft nog wel even doorwerken in mijn hoofd en niet alleen door de ontmoeting met andere heidenen.

Bijzondere week achter de rug met een bijzondere afsluiting.

Amby

Wanneer ik vertel over mijn leven kan ik niet heen om mijn bijzondere vriendschap met Amby. Op een regenachtige zondagmiddag werd ik uitgenodigd om bij een kennis thee te gaan drinken, er zouden meer mensen langskomen en aangezien ik niets beters te doen had besloot ik de uitnodiging aan te nemen. De thee stond al klaar, de eerste mensen waren al binnen en ik werd voorgesteld aan het gezelschap. Meteen viel Amby mij op: een grote, forse vrouw gehuld in hippieachtige kleding, veel sieraden en een bijzondere uitstraling. We raakten in gesprek en merkten al snel dat wel elkaar wel mochten, het was net of kenden we elkaar al veel langer en zagen we elkaar niet 10 minuten daarvoor voor het eerst.

Tijdens het gesprek vielen haar handen op en ik dacht nog 'ze heeft wel flinke handen voor een vrouw', haar zware stem weet ik aan verkoudheid want daar was het toch het seizoen voor. Een pot thee verder en ik trok de stoute schoenen aan toen ze iets opmerkte over het slikken van hormonen, het zal toch niet....

Op de vrouw af gevraagd of ze transgender is en er meteen bij gezegd dat mocht ik er volledig naast zitten dat het niet verkeerd bedoeld is en puur uit belangstelling. Geschrokken van mijn directheid viel Amby even stil en ik kon mijzelf voor mijn hoofd slaan want dat vraag je toch niet in gezelschap aan iemand die je amper kent? Amby verteld mij dat ze inderdaad niet als vrouw is geboren en dat ze nog middenin de transitie naar vrouw zat, ze schrok even van mijn vraag maar was blij dat ik er naar durfde te vragen want dan was dat onderwerp in ieder geval bespreekbaar. Die middag was de start van een bijzondere vriendschap die door omstandigheden waar ik later op terug zal komen helaas korter duurde dan wij hoopten.